

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Strømpebaandet

Citation: Baggesen, Jens: "Strømpebaandet", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 74*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid66681/facsimile.pdf> (tilgået 17. juni 2021)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Strømpebaandet.

Til fru Friederike Brun.

(Tjæden for at give det fundne tilbage).

1796.

Kjøbenhavn.

Dee den Vanhellige, hvis Haand
 fornæfter sig at løse Baand,
 Som Næstens Kones Strømper binde!
 Dee den, som skotter blot dertil
 I et og andet slagre-Spil
 Af overgivne Vestenvinde!
 Ja Dee selv den, der i en Drøm
 Med Tanken nærmer sig en Søn,
 Som at berøre sig ei semmer!
 Dee hør og een fornøden, som
 Antaster mindste Helligdom,
 Endogfaa den, hvorom han drømmer!
 Jeg finder utilgivelig
 Enhver, som fræt forgriber sig
 Paa mindste Baand, der noget binder,
 fra det, der stærmer svage Syn
 Imod Oplysning's vilde Eyn,
 forinden Øjets Sol oprinder,
 Til det, der under Skjorters Flig,
 En skybestøret Iris lig,
 Om yndig Kones Knæ sig vinder.
 Men ogsaa Dee, foragt og haan

Den feige, som for løse Baand
 Tilbagegitter som for faste;
 Der høit med Alles driver Spot,
 Men stille for et enkelt blaaf
 Sig ydmyg kan i Stevet kaste;
 Der loe til Millioners Gru,
 Hvis Statens Bælte gifl'it
 Og Krandsen falbt af Himlens Tinding,
 Men med en lav og frygtfom Mand
 Tør ikke røre ved det Baand,
 Som bandt ham til den usle Dinding!
 Dee den, som bag sin Bogreol
 Antaster Manders Soles Sol,
 Og fredens Helt, og Statens Værner,
 Men truffet af sin Vinkel frem
 Staaer skælvende med høert et Lem
 Og skræber ud for løse Hierner!
 Dee, Dee mig selv, om Viises Dom
 Var den, jeg brød mig intet om,
 Naar disse Vers for spidse lade;
 Men Dee mig og, ifald et Snert,
 Der traf en Striblers nægne Stiert,
 Mig skælve lod for løse Blade!
 Dog til mit Strømpebaand igien —
 Dee den, og den, og den, og den,
 Som læser sligt, hvor det er bundet;
 Hvis ellers ei ham Elskens Gud
 Det har om Been af egen Brud
 Engang med egne Hænder rundet.
 Men ogsaa Dee den dumme Knæs,
 Som finder Helligdommen løs
 Paa Templets offentlige Trappe,
 Og ei som Ridder og som Mand
 Seer til, saa hurtig som han kan,
 Et saadant Bytte nips at snappe!

Dg nu tilfulde tilfald Vee
Den Digter, som det kunde see
Ved Foden af en Digterinde,
Dg lade ligge, hvad der laae,
Dg ikke sig til Ridder slaae,
Ved strax det om sig selv at vinde --
Dg ikke heller gav igien
Hver anden Skænk af den og den,
End Baandet, som ham her blev givet!
Jeg appellerer selv til Kant,
Mon Venus vel en slig Pedant
Kod finde noget meer i Livet?
Nei, Muserne saa reent forhadt,
Saa reent af Gratier forladt,
O Doris! er den Digter ikke,
Der trylledes saa mangen Gang
Af Himlens Toner i din Sang
Dg af dens Glands i dine Blifffe.
